

INSTRUMENTACJA MUZYKI WSPÓŁCZESNEJ

Nazwa przedmiotu

Wydział Kompozycji, Teorii Muzyki i Reżyserii Dźwięku

Nazwa jednostki prowadzącej przedmiot

program studiów

Kompozycja i Teoria Muzyki

Kierunek

Kompozycja

Specjalność

-

Specjalizacja

stacjonarne	drugiego stopnia	ogólnoakademicki	obowiązkowy	wykład	zajęcia w pomieszczeniu dydaktycznym AMFN
Forma studiów	Poziom studiów	Profil kształcenia	Status przedmiotu	Forma	Tryb realizacji

ROK I		ROK II	
sem. I	sem. II	sem. I	sem. II
☐	☐	☐	☐
ZO	Wybór z listy.	Wybór z listy.	Wybór z listy.
ECTS			
1			

*

Liczba godzin kontaktowych z pedagogiem

15

Liczba godzin indywidualnej pracy studenta

15

punkty ECTS

1

* Forma zaliczenia: **Z** – zaliczenie bez oceny, **ZO** – zaliczenie z oceną, **E** – egzamin

Koordinator przedmiotu	Kierownik Katedry Kompozycji	
Prowadzący przedmiot	ad. dr P. Kwapiński	<i>p.kwapinski@amfn.pl</i>

Metody kształcenia		Metody weryfikacji efektów uczenia się	
1.	wykład problemowy	1.	kolokwium ustne
2.	praca z tekstem i dyskusja	2.	realizacja zleconego zadania
3.	analiza przypadków	3.	Wybór z listy.
4.	prezentacja nagrań	4.	Wybór z listy.
5.	praca indywidualna	5.	Wybór z listy.

Podstawowe kryteria oceny**semestr I****Forma zaliczenia**

Zaliczenie z oceną.

Warunki zaliczenia

Zaliczenie kolokwium ustnego i poprawne wykonanie pracy instrumentacyjnej.

Cele przedmiotu

- Zdobycie wiedzy z zakresu rozszerzonych technik wykonawczych stosowanych w grze na instrumentach z różnych grup.
- Poznanie przykładów ukształtowań instrumentacyjnych ze współczesnych kompozycji, w których szeroko zastosowane zostały rozszerzone techniki wykonawcze.
- Pobudzenie własnej kreatywności w zakresie niekonwencjonalnych technik wykonawczych i ich zastosowania na gruncie twórczości muzycznej w skomponowanym i publicznie wykonanym na koniec semestru utworze kameralnym (jego obsada wykonawcza obejmuje instrumenty z różnych rodzin).

Wymagania wstępne

Znajomość technik instrumentacyjnych stosowanych do pierwszej połowy XX w. i wiedza z zakresu instrumentoznawstwa.

Treści programowe**semestr I**

- Rozszerzone techniki wykonawcze stosowane w grze na instrumentach z poszczególnych grup.
- Przykłady ukształtowań instrumentacyjnych we współczesnych kompozycjach, w których szeroko zastosowane zostały rozszerzone techniki wykonawcze (m.in. Andre, Iannotta, Lachenmann, Szalonek).
- Komponowanie własnego utworu kameralnego z szerokim zastosowaniem rozszerzonych technik wykonawczych

Kategorie efektów	EFEKT UCZENIA SIĘ		Kod efektu
Wiedza	1	znać i rozumieć strukturę dzieła muzycznego ujmowaną w różnych kontekstach	P7_K_W02
	2	wykazywać zrozumienie relacji pomiędzy wiedzą z zakresu technologii komponowania muzyki a jej wykorzystaniem dla celów tworzenia i interpretacji muzyki	P7_K_W04
Umiejętności	1	posiadać umiejętność analizy i interpretacji dzieła muzycznego, z wykorzystaniem różnych strategii badawczych	P7_K_U03
Kompetencje społeczne	1	umieć w sposób świadomy oraz poparty doświadczeniem wykorzystywać w różnych sytuacjach mechanizmy psychologiczne wspomagające podejmowane działania	P7_K_S03

Literatura podstawowa

- Pawłowski Z., *Instrumentacja* t. I i II, PWM Kraków 1965.
- Arditti I., Platz HP R., *The techniques of violin playing*, Bärenreiter Kassel 2013.
- Rehfeld P., *New directions for clarinet*, Scarecrow Press, California 1994.

Literatura uzupełniająca

Literatura uzupełniająca

- Kotoński W., *Instrumenty perkusyjne we współczesnej orkiestrze*, PWM Kraków 1981 (Wyd. II).
- Brown E., *String quartet*, Peters Frankfurt /M 1965.
- Nono L., *Streichquartett Fragmente, Stille, an Diottima*, Ricordi München 1981.

Lachenmann H., *Dal nienet für einen Solo-Klarinettisten*, Breckkopf & Härtel Wiesbaden 1970.

Biblioteki wirtualne i zasoby on-line (opcjonalnie)

Data modyfikacji	Wprowadź datę	Autor modyfikacji	
Czego dotyczy modyfikacja			